

II

Tiên "chỉ" từ Đài Loan về thành phố Hồ Chí Minh, rồi thuê riêng một chiếc đi xe về tỉnh. Trước những sự biến xảy ra ở nhà vừa rồi, Tiên vẫn rất bình thản. Sự im lặng đến lạnh lùng của Tiên khiến đám đệ tử khó hiểu nhưng không một ai dám hỏi. Bấy lâu nay, Tiên vẫn giữ một nguyên tắc bất di bất dịch đối với tất cả mọi người trong nhà, trong công ty, đó là nếu Tiên không hỏi, không yêu cầu mọi người cho ý kiến thì cũng không ai được đặt câu hỏi tại sao, làm thế nào...? Mọi người chỉ có trách nhiệm phải thông báo tin tức liên quan đến các hoạt động của công ty cho Tiên. Thực ra, Tiên đã xây dựng cho mình một bộ phận giống như cơ quan tham mưu do Hòa "đen", con rể Tiên chỉ huy. Bộ phận này còn làm cả nhiệm vụ thu thập tin tức về các băng nhóm khác cho Tiên. Tiên "chỉ" bình thản cho thợ sửa lại cửa hàng Hưng Thịnh. Một anh cảnh sát khu vực đến cửa hàng. Tiên không lạ gì anh, đó là một cảnh sát mẫn cán, thật thà.

- Cũng tại tôi mà anh - Tiên bảo - Cửa hàng toàn đồ dễ cháy mà không có hệ thống phòng cháy.

Lần này sửa lại, tôi sẽ làm hệ thống báo cháy, camera theo dõi thật hiện đại. Anh giúp giới thiệu cho tôi một công ty của Bộ Công an chuyên làm thiết bị phòng cháy lo giúp tôi việc này.

Anh cảnh sát hào hứng:

- Dễ thôi, để tôi gọi ngay - Nói rồi anh ta mượn máy di động của Tiên và bấm số:

- A lô, Trung tâm dịch vụ phòng cháy hả. Làm ơn cho gặp anh Phú, giám đốc! Anh Phú à? Cửa hàng điện lạnh Hưng Thịnh cần trang bị lại hệ thống phòng cháy chữa cháy. Anh cho quân đến khảo sát thiết kế và lắp đặt luôn... Vâng... Tất nhiên là hiện đại. Tiên thì khỏi lẫn tẩn đi.

Quay sang Tiên, anh cảnh sát nói:

- Họ sẽ đến làm ngay bây giờ.

- Cám ơn anh - Tiên nói rồi giúi vào tay anh cảnh sát một phong bì - Đi Đài Loan về, chả có quà gì, anh cầm chút mua quà cho lũ trẻ. Dạo này chị nhà ra sao? Tôi nghe chị ốm, chưa qua thăm được. Anh thứ lỗi cho.

- Đỡ rồi, nhưng cơ quan đưa vào diện dư dôi, cho về nghỉ việc.

- Chà chà, gay quá nhỉ. Cảnh sát như anh, ba cọc ba đồng, vợ mà thất nghiệp thì sống thế nào đây. Làm công an, không có hậu phương vững chắc, mệt lắm.

Anh cảnh sát năn nỉ:

- Tôi lo lắm, nhiều đêm thức giấc, nghĩ tương lai mà toát mồ hôi lạnh. Vợ tôi nó có nghề kế toán.

Anh quen biết nhiều, có chỗ nào làm ra được lương tháng vài trăm, giúp tôi với.

- Chuyện nhỏ mà anh. Kể ra làm chỗ tôi, quản lý chi tiêu ở mấy nhà hàng, vũ trường thì tốt. Nhưng mà ngại cho anh...

- Ngại cho tôi?

- Vâng, dù sao thì tôi cũng là đã vào tù ra tội, thậm chí còn được gọi là... trùm xã hội đen. Vợ anh làm cho tôi, người ta lại cho là tôi... tôi mua chuộc anh. Không được, uy tín chính trị của anh là quan trọng. Tôi hứa sẽ có việc cho vợ anh ngay khi cô ấy rời nhiệm sở.

Anh cảnh sát cảm động:

- Tôi rất cảm ơn anh. À nhân đây tôi cũng nói để anh biết mà đề phòng. Theo bọn giang hồ đồn đại thì chúng nghi là anh cho đàn em giết con Oanh, vì thế Minh "hối" ra lệnh cho bọn Hùng "sát thủ" phá anh. Cảnh sát Hình sự cho tôi hay, chúng chưa dừng tay đâu.

Tiên "chỉ" cười nhăn nhó:

- Đời tôi bị oan nhiều quá. Cũng không ít người cho rằng tôi và Oanh vốn thâm thù với nhau từ lâu... Anh còn nhớ bốn năm trước, khi tôi ra tù, tôi đã nói là sẽ gác kiếm ở ẩn. Thôi thì đời người ta cũng có vận hạn. Tôi không giết Oanh, đó là sự thực và tôi tin Cơ quan Điều tra sẽ thấy rõ điều đó. Anh là cảnh sát ở đây, có bề gì, anh giúp đỡ cho đôi lời.

- Anh yên tâm, cây ngay không sợ chết đứng.

Nhìn sang bên kia đường, thấy một tốp công nhân đang cưa một cây xà cừ còn xanh mơn mớn, Tiên triết lý:

- Không chết vì tự nhiên nhưng rồi chết vì kẻ khác đốn. Ai dám bảo là cây này không sợ chết đứng. Anh biết tại sao người ta chặt cây đó không?

- Nghe nói nó bị sâu, mối ăn rỗng thân. Sợ đổ bất tử, hại người qua đường.

- Chuyện trẻ con. Anh đã nghe thấy sâu ăn được gỗ lim bao giờ chưa, xà cừ là em của cây lim, là lim trắng... nó chết là vì người ta xây khách sạn. Mà nó thì lại đứng lù lù, chiếu đúng phòng ông giám đốc. Mà ông giám đốc này, anh biết là ai rồi chứ gì?

- Chuyện có gì đâu, tay ấy vốn là dân buôn đá đỏ.

- Không, đằng sau thằng giám đốc hữu danh vô thực đó mới là nhân vật đáng nể. Anh quá biết rồi còn gì.

Anh cảnh sát gật đầu:

- Tôi nghe nói tay này, dựa thế bố là VIP ngoài Trung ương, Chủ tịch tỉnh trông thấy hấn còn phải cười từ xa.

Ba nhân viên của Trung tâm dịch vụ Phòng cháy vào. Một anh thốt lên:

- Đúng là mất bò mới lo làm chuồng. Khi xây nhà, làm cửa hàng, chúng tôi có đến vận động thì lại cho là kiếm chuyện.

*

Trung tá Lê Quang Cường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự nhận được đơn trình báo của

Tiên "chỉ" về việc nhà anh bị đốt, cửa hàng bị phá đám và gia đình bị đe dọa. Cường gọi Đại úy Quân, Đội trưởng Đội 3 là đội Chống cướp lên:

- A lô, Quân hả? Đồng chí lên ngay chỗ tôi... gọi thêm cả hai cậu Tâm và Lưu nữa. Sao, Lưu đang tham gia chống đua xe à? Cậu cho thay người khác. Việc này quan trọng hơn!

Cường đọc đi đọc lại lá đơn của Tiên. Lời lẽ trong đơn cực kỳ lễ phép. Cường lấy bút để gạch chân một số đoạn quan trọng. Có chuông điện thoại:

- A lô! Tôi, Cường nghe đây ạ. A! Chào phó phòng.

Từ đầu dây bên kia, tiếng của Vũ Mạnh Tường vui vẻ:

- Chào ông anh, em đang lập danh sách Ban chuyên án. Bên anh cử ai, cho em biết tên để em làm luôn?

Cường bĩu môi, cười nhạt:

- Đây, cậu đề nghị với Ban giám đốc miễn cho quân phòng tổ có được không, dạo này trộm cơ quan nước ngoài nhiều quá, đang phải lập hai chuyên án...

- Ông anh đùa đấy à, hôm nọ giám đốc đã nói rồi.

- Thôi được, tôi xin cử hai đồng chí ở đội chống cướp tham gia. Trần Minh Tâm và Hoàng Đức Lưu, hai trinh sát có sạm trong đầu của tôi đấy!

- Cám ơn anh. Em biết vụ này sẽ lắm chuyện, ông anh phải giúp em một tay đấy nhé.

- Yên tâm đi. Hình sự, điều tra, tuy hai mà một!

- Chào ông anh.

Cường đặt máy và khế lắc đầu như thể cho rằng Tường không nhìn ra những khó khăn của vụ án. Có tiếng gõ cửa. Đại úy Quân cùng Trung úy Tâm và Thượng úy Lưu vào.

- Báo cáo thủ trưởng, chúng tôi có mặt - Quân nói. Cường cười:

- Mới tập điều lệnh về có khác. Đạo này, cấp trên vẽ việc, bắt tập điều lệnh ghê quá. Anh em trẻ, cần phải tập huấn thì đã đành, đằng này mấy bà trên Phòng tổ chức, Phòng công tác Đảng, Phòng chính trị, già sắp nghỉ hưu, vẫn bắt đi tập 24 động tác võ thể dục, rõ là cứng nhắc. Trong khi đó, mình thấy cấp Cục phó, Cục trưởng rồi Phó giám đốc, báo cáo lãnh đạo Bộ, cứ chú chú cháu cháu.

Cường rót nước mời ba người rồi đưa lá đơn của Tiên cho Quân:

- Cậu cùng Tâm và Lưu đi điều tra việc này cho tôi. Rất có khả năng băng Oanh "sói" trả thù Tiên "chỉ" vì chúng nghi Tiên chủ mưu giết Oanh. Việc điều tra thủ phạm do đội trọng án làm. Tâm và Lưu sẽ tham gia Ban chuyên án. Tuy vậy, chúng ta cứ đi theo con đường của hình sự. Tôi nói thế các đồng chí hiểu chứ? Thực ra, vụ này không phải thằng Tiên thì còn thằng nào vào đây. Bao nhiêu lần nó đã tuyên bố không thể chịu được con Oanh.

Tâm định phát biểu điều gì đó thì Quân lườm, ra hiệu im lặng, rồi Quân nói:

- Báo cáo anh, có cần gấp không ạ?

- Tất nhiên là gấp. À, sắp năm hết tết đến rồi, đội các cậu cần tập trung làm thật mạnh công tác phòng ngừa. Tất cả đối tượng nổi, cho gọi lên phòng hoặc lên phòng bắt viết cam đoan. Sắp có đợt duyệt tập trung cải tạo, cố gắng theo dõi các phường họ làm thế nào.

Thấy Cường xoa tay lên chiếc đồng hồ Rolex vàng chói, Quân khen:

- Anh có chiếc đồng hồ đẹp quá! Chắc là hàng xịn.

Cường vội che, nhưng rồi thật thà nói:

- Quà người ta biếu. Chuyện thế này, có hai ông bà, chồng là tổng giám đốc, vợ là giám đốc, nhưng con thì mất dạy quá. Ăn cắp của họ không biết bao nhiêu là tiền... Bà thì bảo hơn trăm triệu, nhưng một cơ sở của anh, cho biết rằng ông con quý tử đã xơi của bà mẹ gần một tỉ. Hóa ra là nó phát hiện ra mẹ đi với trai, thế là nó không chể, tổng tiền mẹ. Có tiền, dú đờn rồi nghiện hút, bà mẹ chịu không nổi bèn nhờ mình tổng đi trại cai nghiện trên Yên Bái. Tất nhiên là phải kín. Xong việc, họ biếu mình cái đồng hồ này.

Nói rồi Cường cười ha hả:

- Thời buổi này hay thật, nhiều ông bố bà mẹ thì chạy vạy đủ cửa để cho con cái khỏi tù tội, nhưng không ít người làm đơn xin cho con cái đi cải tạo vì

chịu không nổi nữa. Thôi nhé, các cậu làm đi. Cần thông tin gì, phải chi phí đi điều tra, cứ bảo Tiên "chỉ". Hắn ta là con cóc vàng, không sao đâu.

Ra khỏi phòng họp, Tâm có vẻ không bằng lòng:

- Anh Quân à, em có cảm giác như mình đang phải đi làm việc cho một ông chủ ấy!

- Ai là ông chủ?

- Chính thằng Tiên. Nó nhờ ông Cường, ông Cường sai mình.

- Cậu đừng suy diễn. Đúng là Trưởng phòng mình có quan hệ với lão Tiên, nhưng có lẽ đó chỉ là quan hệ xã hội, không có gì ghê gớm đâu. Thực ra, nếu liệt kê những người đã đến các nhà hàng của Tiên ăn nhậu, được hắn biếu chai rượu, tặng một thẻ giảm giá... thì có lẽ hai phần ba số quan chức của tỉnh dính.

- Em hỏi anh, tại sao vừa rồi đảo quân ghê thế. Lính chống tệ nạn thì sang chống cướp, đã thế lại quy định trình sát đội này không được xía vào việc đội kia.

- Có lẽ vì vậy mà mấy sòng bạc của thằng Tiên cứ sống lù lù... Trong khi đó, mấy sòng cò con, đánh tá lả, đánh chắn sông bốn dịch hai thì chết như rệp.

Càng nói Tâm càng gay gắt:

- Em nói thực, em đang định mấy ngày nữa, kiểm điểm đảng viên theo Nghị quyết 6 lần 2, có mặt Ban giám đốc và Đảng ủy Bộ, em nói tuốt.

Quân dừng lại nhìn vào mắt Tâm, nghiêm khắc:

- Cậu nên nhớ, không ai cản cậu góp ý phê bình cấp trên, nhưng nói lúc nào, nói những gì và cái gì đáng nói thì hãy nghĩ cho kỹ. Nếu cậu có chứng cứ về sự thoái hóa biến chất của Trưởng phòng thì cậu cứ báo cáo. Nhưng nếu là cảm nhận thấy, linh cảm thấy... thì chờ đợi. Vả lại, với Tiên "chỉ", kinh doanh vài sòng bạc tuy có thu được tiền thật nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất. Hấn đang nhắm mục tiêu khác kia.

Quân chỉ tay vào những ngôi nhà sang trọng mới được xây cất:

- Cậu thấy những ngôi nhà kia chứ? Toàn cỡ thứ, bộ trưởng, tổng giám đốc cả đấy. Về lý thuyết, không ai có thể có tiền xây nhà như vậy cả... nhưng... nhưng họ còn xây to hơn, còn có đất cho cả đời con đời cháu. Vậy là cái gì? Thôi, chúng ta tính xem nên bắt đầu từ đâu?

*

Hết giờ làm việc, Cường vội vàng thay đồ đi đánh tennis. Anh vừa xách túi vợt ra thì có một đội trưởng bước vào:

- Báo cáo anh, em xin anh cái lệnh bắt khẩn cấp thằng Bách "lỳ" trong vụ chém người ban sáng ạ.

- Sao phải bắt khẩn cấp? Các cậu là hay lạm dụng chữ "khẩn cấp". Để mai có được không?

- Dạ, có tin nó chuẩn bị bùng đi Đắc Lắc, anh em đang vây nó, chỉ chờ lệnh là bắt thôi ạ.

Cường miễn cưỡng cầm báo cáo xem rồi ký lệnh, nhưng vẫn cần nhắc:

- Chữ nghĩa viết xấu quá! Thế này mà cũng mang tiếng "cao học" với "thấp học"...

Nói rồi Cường xách túi đi. Có chiếc xe Toyota mang biển số tư nhân chờ sẵn ở cổng đơn vị. Một số anh em đang lau súng, lau xe, thấy Cường đi, họ đàm tiếu:

- Làm sếp như thế sướng chưa! Giá mà ông ấy biết chiều nay chúng mình chưa có gì ăn để tối nay chống đua xe nhỉ?

- Ra sân tennis, có mấy cháu váy ngắn giả làm con nuôi, cháu nuôi... phục vụ thì bà chị ở nhà chờ cơm đến nửa đêm là cái chắc.

Một chiến sĩ lắc đầu:

- Cũng không bền đâu? Trời có mắt ở đâu thì không biết, nhưng cấp trên cũng có mắt đấy.

*

Lê Quang Cường chơi tennis thường xuyên ở khu thể thao Mai Anh. Đây là một khu nhỏ, chỉ có ba sân chơi, một phòng tập thể hình và một khu massage. Do khu thể thao nằm hơi khuất nẻo cho nên người đến chơi không đông lắm. Cường đã mua vé cả năm chơi ở đây và anh được coi là khách VIP. Chơi với Cường ở sân là một số cán bộ của ủy ban tỉnh, Sở Kinh tế Đối ngoại và hầu như ít ai đi

chơi một mình mà thường có các cô gái đi kèm... Các cô cũng tham gia đánh đôi, nhưng họ chơi thì ít mà chủ yếu là đi để giúp vui cho các vận động viên mà hầu hết là đáng tuổi cha, thậm chí tuổi ông nội của họ. Có những "bóng hồng", không khí trên sân trở nên sinh động hơn, vui tươi hơn và dĩ nhiên, các "chú", các "bác" sẽ thấy trẻ trung hơn, yêu đời hơn. Đây không phải chuyện lạ ở tỉnh, mà là cái mốt đang thịnh hành ở toàn quốc. Cường đánh xong một ván tennis, anh ta thắng. Mấy cô gái chơi cùng xúm vào nịnh:

- Cú rổe của anh hiểm quá. Đúng là kiểu của lính hình sự.

- Lính là thế nào, sắp hình sự chứ!

Một cô gái trẻ, có dáng người rất đẹp, đang là người mẫu thời trang của hiệu may Mỹ Hạnh:

- Mấy đứa người mẫu bọn em, qua mấy lần được nói chuyện với anh, cứ ao ước chỉ mong được lấy ông chồng như anh.

Có tiếng chuông điện thoại di động của Cường. Cường nhìn số máy và nhận ra đó là máy của Tiên "chỉ":

- Tôi, Cường nghe đây... Vâng. Nửa giờ nữa được không? OK! Tôi đi taxi, khỏi phải đón.

Cường tắt điện thoại, đứng dậy nói to:

- Thôi, tôi phải nghỉ sớm đây. Các anh cứ tiếp tục nhé. Mai ta đấu tiếp.

- Sao? Về sớm thế. Người yêu ả à - Một người trêu.

Mấy cô gái cười ngả nghiêng. Một cô gái nũng nịu, vùi vnh.

- Anh nghĩ sớm, lát nữa chúng em uống nước ở đâu?

Cường búng vào tai cô ta:

- Rõ khéo đúng là đồ chim gõ kiến. Đây!

Cường lấy ra mấy tờ năm chục ngàn dúi vào tay cô ta. Một người đàn ông đứng tuổi đang ngồi nghỉ trông thấy cảnh đó, ông thở dài, lắc đầu ngao ngán.

*

Tại một nhà hàng nhỏ nhưng rất sang trọng, Tiên "chỉ" và Cường ngồi ăn tối. Cường phủ đầu:

- Sao ông đại thế, cái con đàn bà ấy, mặc xác nó, nó có lão lếu, chẳng qua cũng như muỗi đốt, chỉ mất ngủ chứ đã chết đâu. Ông đã cho quân giết con Oanh, cho nên thằng anh kết nghĩa của nó là Minh "hói" đã trả thù.

Tiên tái mặt lắc đầu:

- Trời ơi, đến anh cũng nghĩ tôi vậy sao? Tôi không làm sự việc hèn hạ ấy - mặc dù việc đó, xưa kia tôi cũng đã làm. Tôi trọng tài con Oanh, muốn nhờ nó giúp tôi một số việc, đó là cai quản mấy cơ sở làm ăn. Tôi sẽ chuyển sang kinh doanh hàng điện lạnh. Khi đã khá, tôi sẽ cho xây dựng lại khu trang trại và về đó ở ẩn.

- Thế bây giờ thì ông còn thiếu tiền à? Nghe nói mỗi sòng của ông, mỗi ngày thu không dưới năm chục triệu tiền xâu?

- Đúng là thế, nhưng anh tưởng tôi được ăn cả đấy à?

Cường im bật và có vẻ hơn ngượng. Tiên xuống giọng:

- Nói thực với anh, tôi chẳng thích thú gì mấy cái sòng bạc nữa. Nhưng dù sao nó cũng còn ra tiền. Mình kiếm được cơm ăn, người khác có chút cháo. Đó là lẽ thường. Tôi rất ngạc nhiên về mấy lão tài xế cứ gào lên là bị cảnh sát giao thông làm luật. Vậy nếu họ cứ chở đúng trọng tải, thiết bị an toàn đảm bảo, chạy đúng tốc độ quy định, hàng hóa đủ giấy tờ... Liệu có cảnh sát nào dám phạt không? Vừa muốn ăn cả lại vừa muốn tự do tác oai tác quái trên đường. Làm gì có chuyện ấy phải không?

Ngừng một lát, Tiên nói tiếp:

- Tôi không giết con Oanh, đó là sự thật. Nhưng sẽ rất phiền hà, nếu như Cơ quan Điều tra tập trung vào tôi. Nay triệu tập, mai gọi hỏi... Thế là đủ chết rồi. Tôi không muốn như vậy, có cách nào, anh giúp giùm, ơn này tôi không dám quên.

- Tôi hiểu! Tuy nhiên cũng phải báo cho anh biết, lần này Ban giám đốc quyết tâm triệt phá một số băng nhóm xã hội đen. Anh là người được đề ý.

- Tôi biết, vì thế tôi muốn cần có anh. Và lại từ trước đến nay, nếu cảnh sát hình sự không lập án thì lấy đâu ra mà triệt phá.

- Thế anh có biết tại sao An ninh điều tra lại đi làm hình sự như vừa qua không? Anh có biết tại sao

khi Bộ cho quân về tỉnh, bắt bằng Tuấn "đen" mà giám đốc chỉ được báo trước nửa giờ không? Tốt nhất là anh hãy cho những tên đàn em tai tiếng nhất đi nơi khác. Sòng bạc nào có dư luận nhiều nên dẹp đi.

Tiên cười buồn:

- Và tôi nên chọn một ngôi chùa nào đó, hằng ngày lên tụng kinh gõ mõ?

- Ý tôi không phải là như vậy?

- Thì cũng gần như thế. Nhưng thôi, tôi sẽ lo được. Này, cái tay Tường, Phó phòng kiêm Đội trưởng điều tra trọng án là người thế nào?

Cường uống cạn ly rượu, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Đó là người mà như anh nên tránh xa.

- Thế có nghĩa đó là một cảnh sát đích thực?

- Là cảnh sát chân chính. Cũng vì vậy mà nó khổ.

- Khổ về cái gì? - Tiên hơi chồm người lên hỏi.

- Đến bây giờ vẫn không nhà, không cửa, phải ở nhờ nhà vợ. Con vợ là trợ lý cho lão Cheng, Tổng giám đốc Liên doanh Vạn Lợi. Tiên có nhiều nên coi chồng không bằng cái yên xe máy để kê dít! Cảnh vợ chồng này sống với nhau không bền.

- Lão Cheng ở đâu?

- Hắn thuê nhà trong khu ngoại giao, nhưng không bao giờ đưa gái về đó. Muốn ăn chơi hú hí gì, chúng đều ở khách sạn Hoàng Mai.

Tiên gạt gù ra vẻ thông cảm, tuy nhiên, hình như trong đầu hắn đã nghĩ ra điều gì mới:

- Cũng tội thật. Tôi đọc báo, thấy có một bài phóng sự viết về cảnh sát bảo vệ, công an phường,

về cảnh sát hình sự... Cảnh sát bảo vệ bị vợ bỏ nhiều nhất là do nghèo. Thời buổi này... không chức, không quyền thì không sao, nhưng không có tiền là chết, là nhục như chó. Không có tiền, con cái không được đi học, mà có đi học thì cũng ngu vĩnh viễn vì không có tiền đi học thêm... Học thêm, hay thật. Hiếm có kiểu trấn lột nào dè dàng hơn thế. Không có tiền, ốm không được đi viện... Chà chà! Như anh, không có tiền, chả hiểu thằng lớn nhà anh sẽ là gì?

Cường nhăn nhó:

- Cha mẹ sinh con, trời sinh tính. Thằng Lâm nhà tôi, tính nết không giống ai, ăn nói thì lấc cấc, học dốt như bò, chỉ thích gái...

- Nó ở bên Úc dạo này ra sao?

- Cũng tạm ổn. Vừa gọi điện về xin tiền.

- Anh phải rất cẩn thận khi gửi tiền cho nó. Mai tôi sẽ làm cho anh một thẻ tín dụng điện tử. Anh gửi cho nó và kiểm soát chi tiêu qua thẻ.

- Rất cảm ơn anh giúp đỡ. Nhưng tôi chưa cần. Khi nào không lo được nữa, tôi sẽ có lời.

- Có gì đâu. À, tôi gửi anh 5.000 USD. Anh tìm cách đưa cho Tường... Cớ nào đó thì tùy. Trong lúc này, tôi không muốn ai nhắc đến mình.

*

Như đã thành lệ, vào tầm bảy giờ sáng, sau khi tập vài bài quyền dưỡng sinh, Tiên ăn sáng ngoài vườn trong khuôn viên tòa biệt thự của

mình. Và khi Tiên ăn sáng thì người quản lý có trách nhiệm đọc báo và tóm tắt cho Tiên nghe những tin quan trọng đồng thời thông báo cho biết kết quả doanh thu của các cửa hàng hôm trước:

- Thừa anh, tổng số hôm qua các nơi nộp về là bốn chục triệu. Nhà hàng Cánh Buồm Nhỏ được tám triệu rưỡi; nhà hàng Biển Nhỏ được tám triệu; ba cửa hàng điện lạnh chưa thấy thông báo về. Công an đã lắp xong hệ thống phòng cháy ở Trung tâm Hưng Thịnh. Hôm nay, thợ sẽ sơn hoàn thiện. Còn việc quan trọng nữa, lão Tứ vay của ta một tỉ đã chết vì tai nạn giao thông hôm qua.

Tiên nghe với vẻ chăm chú. Hồi lâu mới thông thả nói:

- Chiều nay, chú đưa kế toán trưởng và thằng Long xuống cửa hàng Hưng Thịnh, kiểm tra tài chính đột xuất. Nhớ thật bí mật. Đến nơi, niêm phong sổ sách kết bạc và cho kiểm tra quỹ. Từ nay trở đi, cửa hàng nào chậm báo cáo, cứ lương thằng phụ trách mà trừ. Tháng này, cắt mỗi đứa phụ trách một nửa lương, kế toán cắt một phần ba. Thằng Tứ chết, ai trả thay trong hợp đồng?

- Con trai cả của nó. Nhưng ta đã cầm giấy tờ nhà rồi ạ.

- Cho người đến phúng viếng cẩn thận. Thông báo cho thằng con là ta giảm lãi xuống còn 3%/tháng. Tuần sau, đến giải quyết. Nếu nó không có tiền thì gạ nó bán lại nhà. Ngôi nhà kiểu cổ ấy

mà mở quán cà phê là được đấy. Gọi thằng Hòa đến đây, đến ngay.

*

Trời sáng bạch mà hai vợ chồng Hòa "đen" vẫn ôm nhau ngủ. Có tiếng chuông điện thoại, Hòa cần nhân:

- Đang ngủ ngon, đứa nào gọi sớm quá - Nhưng rồi Hòa đổi ngay sắc mặt - Vâng, anh nói với ông tôi đến ngay, mười lăm phút nữa ạ.

Buông máy, Hòa nhanh nhẩu chạy đi đánh răng rửa mặt. Vợ Hòa hỏi:

- Bố gọi à?

- Ừ, chả hiểu sao lại gọi sớm thế?

- Chắc là thấy các sông thu kém nên ông già lo.

Quả nhiên, khi vừa thấy Hòa, Tiên "chỉ" đã hỏi:

- Máy ngày nay, mà có đến các sông không?

- Dạ, con bận việc trên này, không xuống, chỉ nghe báo về.

Tiên cười nhạt:

- À ra vậy, mà bạn gì? Hay là suốt ngày rúc vào cá độ bóng đá, rồi hú hí với mấy con cave ở vũ trường - Tiên rít giọng - Tao thấy mà còn lai vãng tới chốn đó thì đừng có trách. Mà có đầu to mà óc ít. Mà không biết là vào lúc này công ty đang như trứng để đầu gậy ư? Dư luận suốt ngày cho rằng tao giết con Oanh... chúng mà thì không biết lo, biết giữ gì cả.

- Dạ, dạ, con xin lỗi.

- Tao nghe nói mày còn định bỏ tiền ra chạy cho con cave nào đó trở thành siêu sao ca nhạc phải không?

- Dạ, việc này, có anh bạn nhờ con. Con cũng đang định thưa chuyện với bố. Bố chơi thân với ông bầu Tân... có gì bố giúp.

- Giúp không à? Tiền của tao có phải là vô hên đâu mà đi giúp bọn ấy. Mày tưởng đến nói xuống được đấy ư? Thôi được, bạn mày làm gì?

- Tổng giám đốc Công ty Xuất nhập khẩu số 2 a.

- Lúc nào đưa con bé đến, tao coi mặt mũi nó ra sao? Chứ nếu cái mặt tối như hũ nút, giọng hát lên bổng xuống mất hút thì hò hét gì? Bây giờ có mấy việc mày phải lo: Thứ nhất, chuẩn bị lại kho hàng ở Công ty Điện Biên, thuê lại với giá cao, cho xây cổng rào lại và thuê luôn bộ đội ở đó bảo vệ. Hàng sắp về rồi. Thứ hai là tìm hiểu xem tại sao thằng Minh "hói" lại cay cú tao đến thế. Tổ chức để tao gặp nó, nói chuyện phải trái. Thế còn việc ở khách sạn Hoàng Mai, mày làm đến đâu?

- Dạ con đã tìm hiểu kỹ. Lão Cheng và con vợ tay Cường công an chuyên đến đó ngủ ở phòng 503, phòng này Cheng thuê cả năm. Con cho đặt máy quay rồi nhưng phải chi cho thằng bảo vệ hơi đậm.

- Đậm là bao nhiêu?

- Hai ngàn USD ạ!

- Chuyện đó phải thật kín. Bao giờ có lệnh tao mới được làm.

Một người phục vụ mang xấp báo tới. Tiên không chờ người quản lý đọc báo mà cầm lấy lật mấy tờ ngó qua rồi lẩm bẩm:

- Mấy tờ này chỉ có cáo phó là chính xác, còn đến tử số bóng đá nó còn in sai.

Bỗng Tiên trở mắt nhìn vào bài báo có tít: "Trùm xã hội đen Tiên "chỉ" và mối liên minh ma quỷ với Oanh "sói".

Tiên đọc bài báo mà giận run người:

- Thằng khốn! Việc nào đi việc ấy. Tao bị tù đầy ngày xưa thì đó là chuyện cũ mắc mớ gì mà cột chuyện xưa vào chuyện nay. Mà thằng Tổng biên tập này, tao có lạ gì? Nó ăn mòn chén ở nhà hàng của mình. Tết nào cũng cho quân xuống xin quảng cáo. Cái tờ báo tia-ra có dăm bảy ngàn của nó là cái thá gì để quảng cáo. Mà quay số điện thoại, tao nói chuyện với nó.

Người quản lý dò địa chỉ trên tờ báo rồi dùng điện thoại kéo dài gọi:

- Alô, xin lỗi có phải anh Duyên, Tổng biên tập Báo *Sức trẻ* không ạ? Dạ, anh Tiên, Tổng giám đốc Hưng Thịnh muốn nói chuyện với anh.

Tiên cầm điện thoại, nói thẳng băng không úp mồm gì cả:

- Tôi với ông lạ gì nhau mà ông nỡ cho đăng bài nhục mạ tôi như thế?

- Ủa, bài nào?

- Sao, bài in số sáng nay. Từ trang một xem tiếp trang mười hai. Ông là tổng biên tập, bài in ra mà không biết ư?

Tổng biên tập Vũ Đức Duyên vừa nghe điện thoại vừa giở tờ báo:

- À đây? Tôi xin lỗi, mấy ngày vừa rồi tôi đi họp ở Hà Nội, giao cho cậu phó tổng làm.

- Tôi nghe thằng phóng viên Vọng này ghê lắm hả?

- Ghê gì đâu, sinh viên mới ra trường, ngựa non háu đá. Để tôi bảo nó - Theo tôi, báo của anh là tờ có uy tín, không nên để những loại ngựa ấy trong chuồng. Này, tôi có chiếc ô tô Nissan đời 94, còn chạy ngon, ông có cần không, lấy về mà dùng. Tôi vừa mua thêm một chiếc "Mec" nữa.

Tổng biên tập Duyên cười rạng rỡ:

- Cảm ơn anh Tiên. Tôi sẽ xử lý ngay, không để ảnh hưởng đến uy tín của anh nữa đâu.

Buông máy, Tổng biên tập cho gọi Trưởng ban Tổ chức và phóng viên Vọng đến. Ông nổi nóng:

- Anh căn cứ vào đâu mà suy diễn cho là Tiên liên quan đến vụ con Oanh? Bây giờ tôi cho viết bài bảo rằng có dư luận cho là anh ngủ với gái điếm, rồi yêu cầu điều tra làm rõ thì anh nghĩ sao? Án tại hồ sơ... án tại hồ sơ, anh hiểu không? Vừa ra trường, tí toe mấy cái phóng sự, đã cao giọng! Bây giờ người ta kiện, người ta đòi trả lời bằng chứng cứ, anh nghĩ sao? Thôi, anh

nên chọn báo khác mà làm. Còn nếu không, xuống làm bảo vệ ba tháng.

Anh phóng viên trẻ tái mặt lúng túng:

- Cháu... cháu xin lỗi chú! Cháu nghe mấy anh cảnh sát hình sự họ kể.

- Anh em trình sát họ biết, họ kể. Nhưng đó là họ kể, có phải hồ sơ đâu. Bây giờ cho đăng đính chính. Xin lỗi đảng hoàng, lễ phép đừng có kiểu "nói lại cho rõ".

*

Tường chủ trì cuộc họp của Ban chuyên án. Đầu tiên là cán bộ khám nghiệm hiện trường đọc kết luận:

-... Hung thủ đã dùng súng ngắn K54, bắn ở cự ly gần. Đạn đi xuyên đứt cuống tim, khiến nạn nhân chết ngay. Tại hiện trường thu được một vỏ đạn K54, loại vỏ sắt.

Tường cắt ngang:

- Thế còn đầu đạn?

Anh nhân viên khoa học hình sự lúng túng:

- Báo cáo... báo cáo anh, không thu được đầu đạn.

- Hay nhỉ, đạn xuyên từ trước ra sau, nó chỉ loanh quanh trong phòng đó, đi đâu được. Thế còn dấu vân tay?

- Trên các bộ ly để lại, có dấu vân tay của Oanh, một người đàn ông, bên hồ sơ cho biết đó là dấu vân tay của Hoàng Văn Tiên, tức Tiên "chỉ".

Đây là đối tượng đã có hai tiền án, tổng số năm tù là bảy. Hiện đang là chủ doanh nghiệp Thương mại - Dịch vụ - Vui chơi giải trí mang tên Hưng Thịnh. Ở bàn bên cạnh, còn để lại ly, qua thu dấu vân tay, đã xác định được đó là dấu vân tay của Lê Việt Toàn hay còn gọi là Toàn “ di gan”, đối tượng này có 5 tiền sự, 1 tiền án về tội chống người thi hành công vụ, còn tên kia... nó là Ngô Đức Hải, trú ở quận Hồng Bàng, Hải Phòng, đã có 2 tiền án và 4 tiền sự. Trong người nạn nhân còn có một xấp tiền 2.000 USD.

Tường nghe xong, anh hỏi Tâm, cảnh sát hình sự tăng cường:

- Các đồng chí bên hình sự cho ý kiến.

Tâm đứng dậy:

- Thời gian quá gấp, chúng tôi chưa kịp xác minh hết mối quan hệ của Oanh với các băng nhóm. Tuy vậy, theo tin chúng tôi nắm được thì năm ngoái, sau khi ra tù, Oanh đã đến xin làm đệ tử của Tiên, nhưng không được chấp nhận. Nhưng thời gian gần đây, không ít người thấy Oanh và Tiên nhiều lần ngồi nói chuyện với nhau.

Thượng úy Bình, một điều tra viên:

- Qua công tác trinh sát, chúng tôi nắm được là giữa hai bên, Oanh và Tiên có mâu thuẫn rất sâu. Cách đây bốn năm, đã có lần Oanh cho quân cướp một sòng bạc của đệ tử Tiên - thực chất sòng này là của Tiên - và cướp đi hơn 50 triệu. Oanh ghét Tiên về tính hám gái và keo kiệt. Tiên thì coi

Oanh là bọn đàn bà hẹp hòi, nông nổi, tính nết thì thất thường.

Nghe một số điều tra viên khác nói xong, Tường kết luận:

- Chúng ta quyết tâm tìm cho ra kẻ nào giết Oanh - đó chính là một tên trùm xã hội đen nào đó đang giấu mặt. Đây là một nhiệm vụ đặc biệt quan trọng bởi lẽ tình hình trật tự trị an ở thành phố ta đang có những diễn biến phức tạp mà chủ yếu là do các băng nhóm xã hội đen hoạt động. Ban giám đốc đã báo cáo lãnh đạo Bộ và được sự đồng ý là sẽ huy động lực lượng tối đa cùng các biện pháp nghiệp vụ vào chuyên án. Trước mắt, chúng ta có mấy việc cần làm ngay: Thứ nhất, gọi hỏi Tiên "chỉ". Thứ hai lùng cho ra hai tên vệ sĩ của Oanh. Đồng chí Tâm và Lưu lên cho tôi toàn bộ số đối tượng nổi của các băng: Sơn "bạch tạng", Thắng "tài dầu", Năm Cam, Hải "bánh"... xác minh toàn bộ di biến động của chúng trong đêm xảy ra vụ án. Cảnh sát điều tra nhanh chóng thu thập chứng cứ, đặc biệt là phải vận động, thuyết phục cô phục vụ quán bar... tôi không tin cô ta không biết gì? Các đồng chí cho xác minh tất cả những cuộc điện thoại gọi đến máy của Oanh. Cô ta có một điện thoại di động Nokia... có lẽ hung thủ đã nhặt chiếc điện thoại đó rồi.

*

Tâm và Lưu trở về Phòng Cảnh sát Hình sự thì Trưởng phòng Cường gọi lên:

- Hôm nay họp có gì mới không?

Tâm mau mắn:

- Anh Tường có vẻ kiên quyết lắm. Mà hình như Ban giám đốc, cũng như Tổng cục Cảnh sát muốn chọn vụ án này làm ngòi nổ. Quan điểm cơ bản là trước mắt tập trung vào Tiên và hai thằng vệ sĩ của Oanh.

Lưu khế đá chân vào Tâm. Tâm hiểu ý, nói lảng:

- Công việc chủ yếu điều tra họ làm, bọn em chỉ được giao nhiệm vụ xác minh mấy mối quan hệ lặt vặt.

Cường nheo mắt:

- Thế các cậu đã tìm ra bọn nào đốt cửa hàng Hưng Thịnh và đổ phên vào nhà hàng chưa?

- Bọn đệ tử của Minh "hói" là thằng Hùng "sát thủ".

- Sao không bắt?

- Chỉ nghe đồn chủ mưu là thằng Hùng nhưng ngay trước khi xảy ra thì nó đã đi Chùa Hương, thằng Minh thì đi Đà Lạt. Bọn đi đốt thì lại nhận tiền từ một thằng nào đó mà bây giờ chúng nó cũng lặn hết rồi.

- Nói vậy thì bằng không. Thôi được rồi, các cậu cố gắng vỗ cho được chúng, mà nếu khó thì cứ làm căng vào, vấn đề là cho chúng chùn tay. Triệu tập thằng Minh "hói" lên hỏi, cả thằng Hùng nữa. Các cậu làm tăng tốc độ lên. Tuy nhiên, các cậu phải rất cẩn thận, theo tôi biết thì thằng Tiên đang tung tiền chạy quân điều tra. Tiên là kẻ cực

kỳ xảo quyết, vì vậy, hẳn sẽ không từ một thủ đoạn nào để chạy tội đầu. Nếu các cậu lật được mặt nạ tên này thì đó là công đầu đấy.

- Báo cáo anh, chúng tôi sẽ cố gắng.

Ra ngoài phòng, trên đường đi xuống bếp ăn tập thể, bỗng Lưu nhận nhớ:

- Tâm à, ông có tiền cho tôi vay một trăm?

- Cạn thế cơ à? Có việc gì vậy?

- Tối nay... sinh nhật cô bạn gái. Cô ta làm khá lớn. Minh là... là đối tượng chính, chả lẽ chỉ có bó hoa.

- À ra vậy, sinh nhật người yêu. Ắ làm gì?

- Đang học đại học năm thứ ba.

- Hừ, đồ rũng mỗ, tiền chưa làm ra mà đã sinh "nhật" với sinh "pháp". Loại con gái ấy, cậu cứ quên đi.

- Nói như ông? Chán bỏ mẹ.

- Tao nói thật, nếu là con nhà tử tế, biết suy nghĩ thì nó sẽ làm sinh nhật rất gọn, đơn giản, ấm cúng. Còn loại con gái nhà giàu, thừa tiền nhưng ít chữ thì... mà nó tổ chức ở đâu?

- Ở vũ trường Napoli.

- Thấy chưa, quên ngay, quên khản cấp loại ấy đi. Không có đứa nào biết suy nghĩ lại đến chốn ăn chơi ấy để sinh nhật. Tao có tiền cũng không cho mày vay. Thôi, xuống bếp ăn cơm. Tối nay gọi điện, bảo nó là đi phá án đột xuất.

Họ không ngờ là Cường nghe thấy. Cường gọi Lưu:

- Này vào đây tố bảo.

Lưu vào phòng, Cường đóng cửa lại, mở ngăn kéo lấy ra tập tiền 50.000đ:

- Thằng Tâm cổ hủ, phong kiến lắm. Cậu cầm lấy, tối đến dự sinh nhật cho đảng hoàng. Này, tôi dặn, phải hết sức thận trọng, bởi vì sẽ có không ít người bênh vực cho thằng Tiên đâu. Có gì, cứ cho tôi biết ngay.

Lưu sống người, chưa kịp nói gì thì Cường đã đẩy ra ngoài.

*

Lưu ngồi ăn cơm cùng Tâm và mấy anh em trong đội ở bếp ăn tập thể. Tuy nhiên, đầu óc anh vẫn để ở chuyện trưởng phòng cho tiền ban nãy. Thấy vẻ mặt bồn thần của Lưu, Tâm lại đoán là Lưu đang băn khoăn về chuyện sinh nhật cô người yêu tối nay.

Anh rủ tai một người ngồi bên rồi bảo:

- Ăn cho no rồi đi ngủ một giấc cho đầy, tối vào vũ trường mà nhảy cho cô ấy vui còn tiền thì khỏi lo. Tổ bảo thủ quỹ ứng lương tháng sau cho cậu. Lát nữa đi mà linh.

Anh thủ quỹ:

- Nếu vay lương, như vậy là ông đã lĩnh trước ba tháng rồi nhé. Hai lần trước, vay đi bắt phạm truy nã ở Đắk Lắk.

Lưu lắc đầu:

- Tối nay tớ cũng không đi sinh nhật cô ấy nữa. Mình vào đấy lạc lõng lắm.

Ăn cơm xong, trở về phòng làm việc. Lưu xếp ba chiếc ghế lại nằm ngủ nhưng anh không ngủ nổi. Lưu khẽ khàng trở dậy, lấy xấp tiền Cường đưa, cho vào một phong bì, dán kín rồi viết nắn nót: "Kính gửi anh Cường. Em xin cảm ơn".

*

Tường nhận được điện thoại của Thiếu tướng Đỗ Hành, Phó tổng cục trưởng Tổng cục Cảnh sát phụ trách khối nghiệp vụ. Tường ngạc nhiên khi thấy ông gọi cho mình và yêu cầu lên Hà Nội gấp. Ông tiếp anh ngay trong phòng làm việc:

- Hôm nay, tôi mời đồng chí đến mà không cho công an tỉnh biết là vì việc tôi sắp nói đây có quan hệ rất lớn đến thành công của vụ án đồng chí đang trực tiếp điều tra. Trước khi tôi nói, tôi muốn nghe đồng chí trình bày quan điểm của mình.

Tường có vẻ xúc động trước sự tin cậy của cấp trên. Anh xin phép hút thuốc rồi trình bày:

- Báo cáo thủ trưởng. Với tất cả hiểu biết của tôi cộng với linh cảm nghề nghiệp, tôi không tin là Tiên "chỉ" ra tay giết Oanh.

Phó tổng cục trưởng gật đầu có vẻ đồng tình và ra hiệu cho Tường nói tiếp.

- Tuy nhiên, cũng phải thấy rằng Tiên "chỉ" đang nổi lên và ngày càng nguy hiểm. Không chỉ kinh doanh sòng bạc, cho vay nặng lãi, kinh doanh nhà hàng... Tiên còn dùng nhà hàng để gặp gỡ, tạo quan hệ, đặc biệt là với một số quan chức của tỉnh

và cả một số bộ, ngành trung ương đóng trên địa bàn. Gần đây, các hoạt động mang tính lưu manh, côn đồ như đâm thuê chém mướn, bảo kê nhà hàng của Tiên đã giảm, nhưng thay vào đó là Tiên có quan hệ với một số tay buôn lậu quốc tế ở Đài Loan...

- Đồng chí nhận xét, đánh giá về Tiên rất đúng. Lãnh đạo Bộ, trong cuộc giao ban gần đây nhất cũng đã nêu vấn đề này và đã giao cho Tổng cục An ninh xác minh một số quan hệ của Tiên "chỉ" liên quan đến nội bộ. Vì vậy trước mắt cần tập trung vạch trần các hoạt động của hắn, tạo đà tiếp theo cho các chuyên án khác. Vậy theo đồng chí, tại sao tên Tiên lại tồn tại được?

- Thưa anh, đặc điểm của tội phạm có tổ chức là rất khó khăn khi thu thập chứng cứ phạm pháp của chúng. Chúng thường giao nhiệm vụ cho hai, ba thậm chí bốn cầu trung gian và luôn luôn tạo được chứng cứ ngoại phạm. Chính vì vậy, mấy lần trước ta chỉ bắt hắn đi tù về những tội không quan trọng. Gần đây, Tiên đang cố vẽ cho mình một hình ảnh mới, và rất nhiều người đã ngộ nhận. Theo chúng tôi nắm được thì các vụ thanh toán nhau ở vũ trường Napoli, các vụ cướp xe hàng trên xa lộ, một số vụ đốt nhà trả thù vừa qua là đều do tay chân của hắn làm, nhưng không có một tí ti chứng cứ nào về hắn cũng như đám đệ tử của hắn. Số đối tượng bắt được, rất lì lợm, chỉ nhận tội một mình và điều lạ là chúng được xử mức án rất nhẹ,

khi đi trại cải tạo thì lại được nhận những công việc rất dễ chịu như phục vụ khu nhà cán bộ quản giáo, bán căng tin...

- Trong công an tỉnh, Tiên có quan hệ với nhiều người không?

- Báo cáo thủ trưởng tôi biết là có nhiều, nhưng là quan hệ xã hội hay quan hệ tội phạm, hay bảo kê thì đó là việc khác.

Phó tổng cục trưởng đứng dậy, ông đi quanh phòng họp:

- Vì sao các sòng bạc của hần vẫn tồn tại? Chẳng lẽ công an phường, cảnh sát hình sự lại không biết? Vì sao sòng bạc nào mới mọc lên là bị cảnh sát hình sự dẹp dễ dàng... Rõ ràng khái niệm "triệt" ở đâu và "để" chỗ nào... đang là vấn đề. Chúng ta tin vào đồng chí, đồng đội, nhưng không thể không đặt câu hỏi: Tại sao, vì sao, như thế nào?

Vì vậy, tuyệt đối bí mật trong công việc đồng chí làm và có ý nghĩa sống còn theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Đồng chí phải cảnh giác cao độ. Hãy chọn cho mình một thư ký thật tốt và khi giao việc, cần nhớ ai biết việc nấy, họp càng ít càng tốt. Những văn bản quan trọng, hãy viết tay. Hệ thống máy tính của phòng có nổi mạng nội bộ không?

- Báo cáo có ạ, chung với cả công an tỉnh.

- Thế thì không được. Tuyệt đối không dùng. Trong ba ngày tới, tôi sẽ cử thêm hai chuyên gia

làm quân sư giúp đồng chí, nhưng họ sẽ không có tên trong danh sách đâu.

*

Cường mời Tường đến nhà ăn cơm. Mặc dù Cường tỏ ra rất vui nhưng Tường vẫn cảm nhận được hình như anh đang cố che giấu điều gì đó. Vợ Cường, một người phụ nữ nom khá thô kệch và già trước tuổi, chị dọn cơm cho chồng tiếp khách rồi lễ phép xin đi chùa:

- Mời hai người được tự nhiên. Tôi đang ăn chay, vả lại đến giờ lên chùa tập ngồi thiền rồi.

Tường ngạc nhiên:

- Sao chị quy y à?

- Cũng bốn năm nay rồi, tôi ăn chay trường, tôi bị bệnh, từ ngày ăn chay, lên chùa tụng kinh gõ mõ, thấy người khỏe mạnh nhẹ nhõm hẳn.

Chị quay đi nhưng lại lườm chồng:

- Uống ít thôi nhé. Năm nay vào tuổi đại hạn, bốn chín đấy.

Cường phẩy tay:

- Mình đã quy y cửa phật là đem phúc cho tôi rồi.

Chờ cho vợ Cường đi ra cổng, Tường cười:

- Chị ăn chay nhưng có ngủ chay không?

- Gần năm năm, chúng tớ không chung giường. Nói ra cũng thật xấu hổ.

- Thảo nào, hay thấy anh ngủ ở cơ quan.

- Cảnh nhà lắm lúc nghĩ cũng buồn. Thằng lớn chạy vạy cho đi học nước ngoài thực chất là đưa

nó đi để xa đám bạn bè hư hỏng. Đứa con gái thì học đại học ở Hà Nội... vợ thì giỏi chứng... thành ra cứ phải lấy công việc làm vui.

Tường bất giác thở dài:

- Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh... Nhà em cũng buồn. Phận chó chui gầm chạn, chán quá. Nhà không phải của mình, đồ đạc không phải của mình, ở cứ như người thừa ấỵ.

- Nhưng mà vợ cậu giỏi giang, làm trợ lý cho tổng giám đốc, lương tháng gần ngàn USD, cậu có hậu phương vững, quá yên tâm.

- Họa sắp đến từ đó anh ạ. Em lơ mờ cảm thấy cô ấy sắp tuột khỏi tay mình rồi. Mà Phòng Cảnh sát Điều tra sao có cái dớp bỏ vợ nhiều thế. Bọn em tính ra có hơn chục anh bị vợ bỏ. Mới đây, cậu Hân ở đội xe, bị vợ đòi ly hôn để lấy một gã Việt kiều. Cậu ấy không đồng ý bị cô ta ném hết quần áo tổng ra khỏi cửa... Nay phải đến ngủ ngay gara xe. Nào uống đi anh! Rượu trắng này em thích hơn rượu Tây.

- Tớ cũng thế, quanh năm chỉ một thứ rượu này. Chúc cậu phá xong vụ án này.

Họ lẳng lẳng uống, ăn, nhưng trong lòng hai người vẫn có điều gì... Mãi sau, Cường nói:

- Có việc này, cậu phải thận trọng.

- Sao, chuyện gì vậy?

- Trong vụ án cậu đang làm, Tiên là kẻ khôn như rắn và hấn biết thay đổi màu sắc như con kỳ nhông. Chính nó ra lệnh cho đàn em hạ Oanh vì ba lý

do: Thứ nhất là Oanh muốn Tiên chia cho hai hoặc ba sòng bạc; thứ hai là Oanh muốn có cổ phần không nhưng được hưởng lãi 10% ở vũ trường Napoli; thứ ba là Oanh muốn Tiên phải bắt thằng Hòa "đen" là con rể của hắn phải mở một bữa tiệc và tại buổi đó phải công khai xin lỗi Oanh vì tội đã cho đàn em phá kho hàng trước đó ba năm. Dĩ nhiên là Tiên không bao giờ đồng ý. Hiện nay, tên Tiên đã cảm thấy sự nguy hiểm đang đến gần, cho nên hắn đang chạy rất quyết liệt. Tổ nói thật, tổ cũng có chơi với Tiên và nhờ hắn cung cấp tin mà mình phá được một số vụ án... Tuy nhiên, chơi với thằng này như chơi dao hai lưỡi. Rất nhiều lần nó gợi ý sẵn sàng làm đặc tình địa bàn cho tổ hoặc làm cơ sở, dĩ nhiên là phải được lãnh đạo duyệt, nhưng tổ luôn lẩn tránh. Nó biết cậu làm trưởng ban chuyên án, chính vì vậy, nó đưa cho tổ số tiền này... Trong này có 5.000 USD, hắn nhờ tôi gửi tới cậu, với nguyện vọng: cậu cứ lảng lạng điều tra, nếu thấy có tội, cứ bắt. Nhưng trong lúc này, đừng làm âm ỉ. Theo tôi cậu cứ cầm số tiền này, hôm nào triệu tập hắn lên, trả luôn và cảnh cáo hắn.

Tường bậm môi suy nghĩ rồi bảo:

- Anh cứ giữ lấy, tôi không cầm đâu. Anh trả cho hắn hay xử lý thế nào thì tùy. Vụ này sẽ rất lăm chuyen đây.

*

Hôm sau, Cường gặp Tiên tại một quán cà phê nhỏ, kín đáo. Cường đưa lại cho Tiên gói tiền:

- Mình không ngờ Tường lại rần đến thế. Nó bảo cách tốt nhất là ông hãy ra đầu thú... Tôi nghĩ thế này, trong lúc tình hình chưa nguy cấp, hay ông đưa vợ con biến đi?

Tiên biến sắc mặt:

- Nếu tôi muốn sống ở nước ngoài, tôi đã đi từ lâu rồi. Nhưng tôi biết, lệnh cấm tôi xuất cảnh đã được thông báo... Vả lại, nếu tôi rục rịch đi thì khác nào tôi tự tố cáo mình. Tôi đã chấp nhận cuộc này, tôi biết mình có nhiều tội, nhưng giết con Oanh thì không.

*

Một buổi chiều khi đã hết giờ làm việc, Tổng giám đốc Li Cheng và Liên vẫn còn ở lại văn phòng.

- Những sáng kiến của em vừa qua rất có giá trị trong việc nâng cao vị thế của tập đoàn. Đây là tiền thưởng của em.

Cheng đưa cho Liên một phong bì, bên ngoài ghi rõ: Thưởng vì có cống hiến đặc biệt. Số tiền 3.000 USD.

- Việc thứ hai, tôi muốn thông báo với em là tháng tới, em sẽ đi Đài Loan. Thời gian học tập thì em biết đấy, nhưng tôi muốn... tôi muốn em hãy ở lại bên đó.

Liên thẳng thốt:

- Không... không đâu! Em còn gia đình, còn con cái.

- Em đừng dối lòng. Nếu em có hạnh phúc với người cảnh sát đó, thì làm sao tôi có cơ hội... Nhưng thôi, em cứ nghĩ đi... Tôi không muốn có sự vội vàng. Còn bây giờ, tôi muốn chúng ta tạm quên cái đồng giấy tờ bề bộn này đi.

Liên lườm yêu Cheng. Trong lòng dấy lên hai cảm giác. Cô vừa muốn cưỡng lại và dứt ra khỏi mối quan hệ tình cảm với Li Cheng nhưng lại vừa muốn làm cho Cheng vui lòng. Trong thâm tâm, hoàn toàn cô không yêu Cheng mà đúng nghĩa là cô dâng hiến cho Cheng để đổi lại tiền bạc và địa vị. Trên đời này, nếu có cái gì thu hút cô mãnh liệt thì đó chính là tiền. Ngay từ khi còn bé, khi mà mới biết tí chút ý nghĩa của đồng tiền Liên đã mê tiền. Càng lớn thì cô càng có ước muốn kiếm được nhiều tiền. Bố cô, một cán bộ cao cấp của quân đội cũng phải rất ngạc nhiên khi thấy Liên bộc lộ khát vọng làm giàu. Đã có lần, hai bố con tranh luận gay gắt về quan điểm giàu nghèo. Ông đã nổi nóng khi nghe cô nói:

- Con chưa biết cái nhục mất nước là như thế nào. Nhưng có lẽ mất nước không nhục bằng không có tiền, là nghèo đói. Nghèo thì đi với hèn. Chả ai gọi nghèo... sang bao giờ cả.

Sau này khi cô làm việc với Cheng, và biết ông ta chết vợ, Liên đã không ngần ngại chăm sóc, an ủi Cheng và quả nhiên ông Tổng giám đốc đã như bị uống bùa mê, thuốc lú... Đến mức ông muốn

bỏ hết gia đình, tài sản giàu có ở Đài Loan để sang Việt Nam với Liên.

*

Hai người ở trong khách sạn Hoàng Mai, nhưng họ không thể ngờ được mọi cảnh ái ân của họ đều bị Hòa "đen" cho chụp ảnh và quay video.

*

Tiên "chỉ" xem những bức ảnh mà Hòa chụp được cảnh ân ái của Cheng và Liên với vẻ thích thú, nhân cơ hội ấy, Hòa rụt rè:

- Bố ạ, con đưa con bé ấy đến, bố xem mặt rồi giúp nó.

Tiên gật đầu:

- Được rồi. Đưa nó vào đây. Nhưng mà con nhà lành hay cave?

Hòa:

- Lành cũng được mà cave cũng được?

- Sao?

- Nó là sinh viên, vẫn đi học, tức là con nhà lành, nhưng dám cặp bồ với một tổng giám đốc sắp có cháu nội thì cũng không phải loại vừa?

- Thôi, không khéo với cả mày cũng nên.

Hòa cười nhăn nhó:

- Con ở trong vòng tay của vợ và bố vợ, đâu dám ẩu?

- Thôi đi ông - Tiên cột nhả - Con ruồi bay qua, tao còn biết con nào có chữa, huống hồ loại như mày. Nào, đưa nó vào đây.

Hòa chạy ra ngoài vẫy tay. Một cô gái còn rất trẻ nhưng xem ra cũng là loại ăn chơi, dong đưa đi vào.

- Cháu chào bác ạ.

- Chào cháu.

Tiên nhìn cô gái như bị thôi miên. Hòa thấy mắt bố vợ sáng lên, hẩn huyễn ý:

- Bác cháu cái gì, bố anh là nghệ sĩ lắm. Tâm hồn còn mơ mộng và trái tim vẫn còn hay run rẩy. Bây giờ em ở đây trình bày nguyện vọng... Anh đi có việc một chút.

Cánh cửa vừa khép lại, cô gái đã xán đến gần Tiên:

- Anh giúp cho em. Ông Tân chuẩn bị một chương trình gala nhạc trẻ rất lớn. Em muốn được tham dự, ngặt vì thân cô thế cô và không có người giúp đỡ nên ông ấy cứ từ chối.

- Em học ở nhạc viện ra ư?

- Trước kia thì có nhưng bỏ lâu rồi. Em đi làm người mẫu cho tiệm may Minh Anh và đi học đại học ngoại ngữ tại chức.

- Hát được chứ!

- Hát được và nhảy cũng được.

Tiên gật gù rồi bấm máy mở một đĩa nhạc. Cô gái giật người lên và uốn éo. Tiên nhìn có vẻ khoái chí.

- Khá lắm. Thôi được rồi, anh sẽ bảo thằng Tân. Nhưng nếu em thành ngôi sao thì trả công cho anh thế nào nhỉ?

Cô gái khẽ thở dài, nín lặng. Tiên nhắc điện thoại bấm số gọi cho bầu Tân:

- Ông Tân đấy à? Khỏe chứ?

Bầu Tân nhận ra Tiên và mau mắn trả lời:

- Ô, ông anh à, em rất khỏe. Biết ông anh có vài chuyện buồn, chưa qua tâm sự được vì bận quá.

- Cám ơn lòng tốt của chú mày. Chỉ được cái thương môi thương miệng. Thế chương trình gala... hết của chú đến đâu rồi?

- Em đang gấp rút chuẩn bị. Tháng sau bắt đầu. Lần này sẽ có hầu hết đám ca sĩ mới nổi mà bọn thanh niên choai choai đang mê mẩn. Hôm nào khai mạc, anh đến với chúng em nhá. Có ông anh ngồi đó, không đứa nào dám quậy đâu?

- Thế ra mày coi tao như chó giữ nhà à?

- Thôi, em lỡ lời. Xin tự vả vào mồm. Ông anh tha lỗi.

- Được, anh sẽ đến. Anh sẽ tài trợ thêm cho chú. Phải làm cho sang trọng. Những đứa hát sến, hoặc tư cách đạo đức có vấn đề như con gì gì đó, bồ bịch với mấy thằng đại gia, ăn của nó cả mấy cái ô tô mà báo chí vừa rêu thì phải gạt ngay.

- Dạ, em hiểu. Em xin nghe lời đại ca.

- Có chút việc nhỏ thế này, anh muốn gửi chú một cô bé. Hát được, nhảy được, ngoại hình được. Chú làm thế nào để cho nó sáng giá một chút thì làm, cần phải thuê mướn báo chí thế nào, chú cho

anh biết giá. Nó cầm các -vi- dít của anh đến ngay bây giờ.

- Dạ, em xin vâng. Anh cứ yên tâm, ai đã lọt mắt anh thì chắc chắn là ngon lành rồi.

Tiên buông máy.

- Xong rồi, em cầm "cạc" của anh, qua đưa cho nó.

Cô gái cầm tầm cạc, ngắm nghía. Tiên đến và sờ vào vai, vuốt ve:

- Bên phòng này, anh có dàn karaôkê cực kỳ hiện đại. Em hát cho anh nghe một bài nhé?

Cô gái lúng túng, chưa biết trả lời thế nào thì Tiên đã đẩy vào buồng trong và đóng sập cửa lại.